

Nr 344

Av herrar Larsson i Hedenäset och Nilsson i Tvärålund, i *anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland m. m.*

(Lika lydande med motion nr 291 i Första kammaren)

I årets statsverksproposition föreslås, att riksdagen under nionde huvudtiteln och anslagsrubriken Åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland m. m. skall anvisa ett reservationsanslag av 6 500 000 kronor. Av detta belopp skall 2 300 000 kronor reserveras för produktionsfrämjande åtgärder i lappmarkerna av de fyra nordligaste länen och 4 200 000 kronor för motsvarande insatser i de fyra länen i övrigt. Härav avses ett belopp av 800 000 kronor till verksamheten inom Tornedalen.

Som av propositionen framgår har formerna för det allmännas medverkan i den skogliga upprustningen inom kustområdena och därmed jämförbara områden i de fyra nordligaste länen utfallit väl. Då av departementschefen föreslås en uppräknig av anslaget till denna verksamhet med 700 000 kronor är detta att hälsa med tillfredsställelse. Däremot måste ifrågasättas om ej större insatser vore på sin plats inom lappmarkerna och i Tornedalen.

Det måste tyvärr konstateras att den skogliga upprustningen inom lappmarkerna den senaste tiden har stagnerat på ett icke önskvärt sätt. Till följd av medelsbrist och av andra orsaker har sedan år 1959 nybildande av skogsvårdsområden och planläggning inom sådana praktiskt taget upphört. Som en följd av riksdagsuttalanden härom år 1960 har under år 1962 tillsatts utredningen rörande statliga bidrags-, låne- och kreditgarantivningen till produktionsfrämjande åtgärder till förmån för det enskilda skogsbruket. Därmed torde väl så småningom en kartläggning ske av problematiken på detta område. Det får dock förutsättas komma att dröja en tid innan utredningen kan redovisa sitt arbete och ytterligare tid innan beslut i anledning härav kan fattas. Under utredningstiden bör därför övervägas en sådan anordning att bidragsgivning ur norrländska produktionsanslaget till bildande av samverkansområden och till skogsvårdande åtgärder i lappmarkerna kan ske med tillämpande av bestämmelserna för samverkansområdena i de fyra nordligaste länen i övrigt, dock med samma bidragsprocent som skulle få tillämpas inom skogsvårdsområden.

Då vi förordar en sådan temporär omläggning av bidragsgivningen till den skogliga upprustningen i lappmarkerna sker detta under särskilt poängterande av statsmakternas ansvar härvidlag. Den skogliga upprustningen på

de höjdlägen varom här är fråga innebär investeringar på mycket lång sikt, där frukterna i framtiden får nyttiggöras av samhället i stort. Den eftersläpning i fråga om skogsvård som i stort kännetecknar dessa områden har till väsentlig del orsakats av de skogslagar som statsmakterna intill senare tid har tillämpat för lappmarkerna. Härtill må även läggas den synpunkten att dagens arbetsmarknadsläge pekar på ett behov av sysselsättningsobjekt i de delar av landet det här gäller. Det kan då icke vara lämpligt att i och för sig angelägna arbeten ej skall kunna tillgripas som sysselsättningsobjekt endast därför att statsbidragsfrågorna är föremål för utredning som kan beräknas erfordra något eller några års tid.

Vad beträffar medelsanvisningen för skoglig upprustning inom tornedalsområdet vill det föreslagna beloppet synas otillräckligt. Riksdagen har under hösten 1962 i anslutning till Kungl. Maj:ts proposition nr 31 och väckta motioner behandlat frågan angående utveckling av försörjningsmöjligheterna i Tornedalen. Därvid anförde riksdagen bl. a. följande (bankoutskottet nr 34/62): »Skogsbruket utgör för närvarande ryggraden i bygdens näringsliv. Från både enskild och allmän synpunkt är det nödvändigt att den skogliga upprustningen fullföljs.»

Tornedalsutredningen redovisar i sitt betänkande (SOU 37/1960) ett anslagsbehov till olika skogliga åtgärder om ej mindre än drygt 24 milj. kronor. Utredningen föreslog att upprustningen skulle koncentreras till en 10-årsperiod och beräknade i enlighet härmed anslagsbehovet till 2,45 milj. kronor per år. Uppenbart kommer en anslagstilldelning som omfattar endast $\frac{1}{3}$ av det beräknade behovet att orsaka en motsvarande förskjutning i tiden av upprustningsprogrammets genomförande. Detta synes oss vara betänkligt. Även i detta sammanhang har de arbetsmarknadssynpunkter som tidigare anförts full relevans. Vi föreslår därför en anslagsuppräknings så att till skogliga upprustningsåtgärder i Tornedalen kan disponeras det belopp som tornedalsutredningen utrett vara behövt.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av statsverkspropositionen, nionde huvudtiteln, punkt 97, måtte

dels i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att i avvaktan på arbetande utredning stöd ur norrländska skogsproduktionsanslaget må utsträckas att utgå till samverkansområden inom lappmarkerna, dock med bibehållande av den bidragsprocent som gäller för skogsvårdsområdena,

dels till *Åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland m. m.* budgetåret 1963/64 anvisa ett reservationsanslag av 8 100 000 kronor.

Stockholm den 24 januari 1963

Harald Larsson

i Hedenäset

Jan-Ivan Nilsson